

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **První Hot Line a.s.**, se sídlem Klíšská 1687/21, Ústí nad Labem, zastoupeného Ing. J. R., daňovou poradkyní, proti žalovanému: **Finanční úřad v Ústí nad Labem**, se sídlem Dlouhá 3359, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2008, č. j. 179322/08/214913/5686, ve věci žádosti o prominutí příslušenství daně, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 4. 2009, č. j. 15 Ca 288/2008 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým bylo pro vady řízení zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 1. 9. 2008, č. j. 179322/08/214913/5686. Tímto rozhodnutím stěžovatel na základě § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro rozhodné období (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), rozhodl o zamítnutí žádosti žalobce o prominutí příslušenství daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků.

Stěžovatel jako důvod své kasační stížnosti uvádí nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel brojí proti právnímu názoru krajského soudu, že rozhodnutí o prominutí příslušenství daně z důvodu odstranění tvrdosti je správce daně povinen odůvodnit a že v odůvodnění je nutno výslovně uvést, které skutečnosti má správní orgán za prokázané a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. Stěžovatel však tvrdí, že rozhodnutí o žádosti o prominutí příslušenství daně nemusí dle § 55a odst. 4 zákona o správě daní a poplatků odůvodnění obsahovat, neboť tato povinnost není stanovena zákonem; domnívá se, že krajský soud měl posoudit rozsah této povinnosti v souvislosti s účelem a celým obsahem Pokynu Ministerstva financí D - 319, č. j. 43/48 552/2008-431 (dále jen „Pokyn D - 319“), což však neučinil. Dále tvrdí, že v rozhodnutí uvedl, že zhodnotil důvody uvedené v žádosti a neshledal v nich skutečnosti, které by svědčily o druhotné platební neschopnosti v předmětném zdaňovacím období z důvodů žadatelem uváděných. Tím jednoznačně označil neexistenci důvodu uvedeného v čl. II. písm. B. bod 14. Pokynu D - 319. Žádný jiný důvod, při jehož naplnění lze podle Pokynu D - 319 usuzovat na naplnění zákonného důvodu tvrdosti, žalobce v žádosti neuplatnil. Stěžovatel se tak v souladu s písm. B. Pokynu D - 319 zabýval pouze důvody výslovně uplatněnými v žádosti. Navíc žalobce tvrdil svou platební neschopnost pouze obecně a žádné důkazní prostředky nepředložil. Z těchto důvodů není stěžovateli jasné, jaké důkazy byl povinen provést a zhodnotit. Stěžovatel má tedy za to, že dostatečně zjistil a jednoznačně označil důvody, pro něž žádost o prominutí příslušenství daně zamítl, neboť odkázal na jednotlivé důvody, při jejichž naplnění lze usuzovat na naplnění zákonného důvodu tvrdosti podle § 55a zákona o správě daní a poplatků, které ovšem žalobce jako žadatel o prominutí příslušenství daně nenaplňoval. Vzhledem k tomu, že citovaný Pokyn D - 319 je velmi podrobný, má stěžovatel s ohledem na jeho obsah za to, že zcela postačovalo, když uvedl v odůvodnění rozhodnutí text důvodu uvedeného v předmětném Pokynu D - 319. V důsledku toho konstatuje, že pokud by bylo odůvodnění rozhodnutí posuzováno s přihlédnutím k existenci a obsahu uvedeného Pokynu D - 319, muselo by být uznáno za přezkoumatelné. Krajský soud však nesprávně vycházel z obecné definice pojmu odůvodnění, ačkoli z Pokynu D - 319 vyplývá, co je nutné za dostatečné odůvodnění rozhodnutí považovat. Stěžovatel zároveň trvá na tom, že jeho rozhodnutí je srozumitelné, stejně jako je dostatečně vymezen předmět řízení, neboť přes vytýkaný chybějící údaj, o které zdaňovací období se ve správním řízení jednalo, je ve výroku rozhodnutí, ve kterém je uveden druh daně a odkaz na žádost, ve které bylo požadováno prominutí příslušenství této daně pouze za jedno zdaňovací období, zřejmé, co bylo předmětem řízení. Ve světle výše přestřeleného stěžovatel navrhl,

aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ke stěžovatelově kasační stížnosti vyjádřil především v tom smyslu, že trvá na již v žalobě uvedených tvrzeních, že stěžovatelovo rozhodnutí neobsahuje dostatečnou správní úvahu a hodnocení okolností, na jejichž základě dospěl k zamítavému výroku. Nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele, že je výrok rozhodnutí stěžovatele srozumitelný, když je v něm předmětné příslušenství určeno pouze odkazem na obsah žádosti žalobce o prominutí příslušenství a není v něm uvedeno zdaňovací období, ke kterému se příslušenství daně, o kterém bylo rozhodováno, váže.

Ze správního a soudního spisu je patrné, že dne 26. 5. 2008 žalobce podal žádost o prominutí příslušenství daně, resp. prominutí daňového penále v celkové výši 241 658 Kč za pozdní úhrady daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků z důvodu odstranění tvrdosti zákona a zároveň o prominutí daňového penále v celkové výši 1 642 253 Kč za pozdní úhrady daně z přidané hodnoty z důvodu odstranění tvrdosti zákona. Podle správního spisu byla předmětná žádost doručena správci daně dne 28. 5. 2008. Dne 1. 9. 2008 vydal stěžovatel rozhodnutí č. j. 179322/08/214913/5686, kterým žádost stěžovatele o prominutí příslušenství daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, stěžovatelem evidovanou pod č. j. 177184/08/214913/5686, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, který napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc stěžovateli vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud naznal, že rozhodnutí stěžovatele bylo stíženo závažnými vadami řízení, neboť neobsahovalo řádné odůvodnění stěžovatele o zamítnutí žádosti, jak vyžaduje Pokyn D - 319, a navíc toto rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, protože stěžovatel nejasně určil předmět řízení, když v rozhodnutí opomenul uvést zdaňovací období daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, o kterém rozhodoval. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Zároveň neshledal žádné jiné vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou, kterou stěžovatel brojí proti názoru krajského soudu, že nebyl dostatečně vymezen předmět řízení, když neuvedl údaj o zdaňovacím období pro daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, pro prominutí jejíhož příslušenství byla předmětná žádost podána, a že absence takového údaje způsobila v dané věci vadu řízení, jež vyústila v nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud tuto námitku považuje za nedůvodnou a s názorem stěžovatele, že dostatečně a srozumitelně určil předmět

řízení, se neztotožňuje. K tomuto závěru dospěl zdejší soud na základě následujících úvah.

V dané věci je ze správního spisu patrné, že z výroku rozhodnutí ze dne 1. 9. 2008, č. j. 179322/08/214913/5686, ani z jeho obsahu, není jednoznačně zřejmé, o kterém konkrétním příslušenství, resp. příslušenstvích daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, se v rozhodnutí jednalo, neboť příslušenství nebylo řádně specifikováno, s ohledem na to, že v žádosti bylo žádáno o prominutí několika příslušenství daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel byl povinen v zájmu právní jistoty zcela jednoznačně určit předmět rozhodování a se zřetelem na to, že žádost obsahovala de facto více žádostí, měl stěžovatel povinnost řádně identifikovat předmět svého rozhodování.

Vzhledem k tomu, že podle § 58 zákona o správě daní a poplatků se příslušenstvím daně rozumí penále, zvýšení daně, náklady daňového řízení, úroky a pokuty uložené podle tohoto nebo jiného daňového zákona, a že příslušenství daně, s výjimkou pokut, sleduje osud daně, nestanoví-li správce daně svým rozhodnutím jinak, je z daného naprosto zřejmé, že příslušenství daně se vždy pojí ke konkrétní dani a je na ní závislé. Jelikož je příslušenství daně vázáno na konkrétní daň, je případné, aby součástí identifikace příslušenství v rozhodnutí byla i specifikace konkrétní daně, na niž se váže. Takovou identifikací může být především uvedení zdaňovacího období pro daň, na niž se příslušenství váže, není-li příslušenství jednoznačně identifikováno jiným způsobem, nebo z jiných okolností zcela zřejmé, o jaké konkrétní příslušenství se jedná. Rozhodl-li by stěžovatel o předmětné žádosti o prominutí daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků komplexně, tedy o příslušenství předmětné daně za všechna v žádosti uvedená zdaňovací období, v takovém případě by zcela postačovalo, uvedl-li by stěžovatel celkovou částku předmětného příslušenství, která by jasně předmět řízení určovala.

Z předmětného rozhodnutí je však pouze patrné, že se vztahovalo k příslušenství daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků. Z takového určení předmětu řízení však není zřejmé, zda stěžovatel rozhodoval o příslušenství daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků jako celku, tedy za všechna příslušenství předmětné daně v žádosti uvedená, nebo pouze o některých z nich. Odkaz na evidenci žádosti je pro určení předmětu řízení za daných okolností zcela nedostatečný, a ani z obsahu rozhodnutí není seznatelné, o kterém příslušenství daně bylo vlastně rozhodnuto. V daném případě bylo tedy nezbytné příslušenství daně konkretizovat, což však stěžovatel neučinil.

Nejvyšší správní soud má za to, že je nezbytné, aby z výroku rozhodnutí bylo jednoznačně zřejmé, co je předmětem řízení. Absence jednoznačného určení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí je zcela zásadní vadou, která je umocněna

tím, není-li možno předmět řízení dovodit ani z celého odůvodnění rozhodnutí. Nejasné označení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí, které vyvolává pochybnosti o tom, co vlastně předmětem řízení je, má za následek nesrozumitelnost takového rozhodnutí. V nyní projednávané věci nastala situace, kdy ani z celého obsahu rozhodnutí není jednoznačně patrné, o čem bylo vlastně rozhodnuto, resp. o kterém konkrétním příslušenství bylo rozhodnuto. V takové situaci nelze vytýkat krajskému soudu, že dospěl k závěru, že rozhodnutí stěžovatele bylo nutno zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení z důvodů nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nelze ani namítat přílišný formalistický přístup v rozhodování krajského soudu, neboť v dané situaci skutečně není možné žádným způsobem z rozhodnutí vyčíst, o kterém konkrétním příslušenství daně stěžovatel rozhodl. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu a tuto námitku stěžovatele považuje za nedůvodnou.

Ke druhé námitce stěžovatele týkající se nutnosti odůvodnění rozhodnutí o žádosti o prominutí příslušenství podle § 55a zákona o správě daní a poplatků uvádí Nejvyšší správní soud následující.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 A 69/2000 - 55, rozhodnutí o prominutí daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků je přezkoumatelné ve správním soudnictví, a to co do dodržení předepsaného procesního postupu a dodržení mezí správního uvážení či dokonce jeho zneužití, z čehož zcela nesporně vyplývá, že je-li rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné ve správním soudnictví, je předpokladem jeho přezkoumatelnosti mimo jiné jeho řádné odůvodnění.

Judikatura Nejvyššího správního soudu následně potvrdila, že rozhodnutí o prominutí daně jsou rozhodnutí, která jsou vydávána ve sféře správního uvážení (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007 - 54), a jako taková musí podle zdejšího soudu řádné odůvodnění obsahovat. V souvislosti s právě uvedeným Nejvyšší správní soud podotýká, že v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, č. j. 6 A 168/95 - 15, je uvedeno, že „*tam, kde rozhodnutí je vydáno na základě zákonem povolené volné úvahy, je povinností správního orgánu volné úvahy užít, to je zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění a poté správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a v souladu s pravidly logického usuzování, dospět k rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad pro stanovení výše pokuty a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Jestliže zákon přímo stanoví hlediska, k nimž je povinen správní orgán při stanovení výše pokut přihlídnout, je povinností správního orgánu každé hledisko zvážit samostatně a poté všechna v souhrnu, a vypořádat se s námitkami uplatněnými účastníkem v*

průběhu řízení“. Obdobně z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 3. 1999, č. j. 7 A 52/96 - 49, vyplývá, že „*tam, kde rozhodnutí je vydáno na základě zákonem dovoleného diskrečního práva správního orgánu (v daném případě uložené pokuty v rámci stanoveného rozpětí), je ovšem i povinností tohoto orgánu volné úvahy užít, to jest zabývat se všemi hledisky, která jsou jako premisy takové úvahy nezbytná, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková i právní zjištění a poté správním uvážením, nicméně při respektování zákonem stanovených kritérií (v daném případě kritérií stanovených v § 12 odst. 3 zákona o odpadech) a v souladu s pravidly logického uvážení dospět k rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být tedy seznatelné, jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v té či oné výši“.* Přestože se citovaná rozhodnutí vztahují na správní uvážení sankčního charakteru, lze z těchto rozhodnutí vycházet i v případě obecné definice správního uvážení a použít jich i na nyní projednávanou věc. Je tedy možné konstatovat, že vzhledem k tomu, že správní orgán při své rozhodovací činnosti o žádosti o prominutí příslušenství daně užívá správního uvážení, které může být následně předmětem soudního přezkumu, je třeba ve světle výše citovaných rozhodnutí svůj postup a úvahy v odůvodnění rozhodnutí účastníkům řízení řádně vyložit.

Přestože není v zákoně zakotvena povinnost předmětné rozhodnutí odůvodnit, byla v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu prostřednictvím pokynu D - 319 zavedena praxe nezbytnosti odůvodnění předmětných rozhodnutí. Z pokynu D - 319 vyplývá, že tento předpis byl Ministerstvem financí vydán za účelem „*dostatečně spolehlivě zabezpečit v maximální možné míře jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně, vymezuje tímto pokynem skutečnosti, jimiž lze zdůvodnit žádost o prominutí a v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat zákonný důvod tvrdosti, pro nějž může dojít k prominutí příslušenství daně.(...) Tímto je Ministerstvem financí též vyjádřena snaha zamezit případným excesivním individuálním rozhodováním tak, aby byla i při aplikaci předmětného zákonného oprávnění, založeného na kombinaci neurčitého zákonného pojmu a správním uvážením příslušného správce daně, v maximální možné míře šetřena veřejná práva daňových subjektů spočívající na zákazu diskriminace, na právu na řádný proces a konečně na právu na řízení vedeného bez zbytečných průtahů. V zájmu požadavku na dostatečně spolehlivě zajištěnou objektivitu a transparentnost, při rozhodování o žádostech o prominutí se stanovuje povinnost tato rozhodnutí odůvodňovat, přestože to současná platná právní úprava výslovně obligatorně nepředepisuje“.* Z citovaného je zcela zřejmé, že účelem tohoto pokynu je zavést do praxe Ministerstva financí a územních finančních orgánů větší transparentnost rozhodování kompetentních orgánů o žádosti o prominutí příslušenství daně, jejíž zárukou je odůvodnění těchto rozhodnutí, resp. odůvodnění aplikovaného správního uvážení příslušných orgánů při jejich rozhodovací činnosti, přestože z dikce zákona taková povinnost nevyplývá.

Je sice pravdou, že pokyny ministerstev nejsou obecně závaznými právními předpisy, nicméně správní orgány jsou povinny se jimi ve své správní praxi řídit, to neplatí pouze v případě, že by se taková praxe neslučovala s obecně závaznými právními předpisy. Ačkoli pokyn D – 319 svým zněním sahá nad rámec zákona, je nutno podotknout, že nová praxe zavedená tímto ustanovením není nezákonná, neboť § 55a odst. 4 zákona o správě daní a poplatků sice stanoví, že „*rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění*“, nicméně dané ustanovení možnost odůvodnění nikterak nevylučuje. Navíc je pokynem zavedená praxe zcela ve prospěch daňových subjektů a negativně nezasahuje do jejich práv a povinností. V této souvislosti je nutno rovněž konstatovat, že pokyny jsou interními předpisy upravujícími a sjednocujícími praxi správních orgánů, které jsou svojí vlastní správní praxí vázané. Správní praxí je třeba rozumět ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Správní praxe pak zakládá legitimní očekávání účastníků řízení, což znamená, že účastníci mohou legitimně očekávat, že správní orgány budou v totožných případech postupovat stejně. V daném případě sice pokyn D – 319 ještě nebyl předpisem zakládajícím dlouhodobou praxi, neboť v době rozhodování žalovaného byl v účinnosti pouze tři měsíce, nicméně založil novou praxi správních orgánů, kterou je nutno do budoucna respektovat, a to především z důvodů legitimního očekávání účastníků řízení, kteří na základě předmětného pokynu mohou očekávat, že rozhodnutí správních orgánů ve věci žádosti o prominutí příslušenství budou řádná odůvodnění obsahovat. Nejvyšší správní soud při těchto úvahách vychází především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007 - 251, publikovaného pod č. 1383/2007 Sb. NSS, ve kterém se zdejší soud již zabýval vázaností správních orgánů vlastní správní praxí, a ve kterém je uvedeno, že „*pokud se totiž ohledně postupu celních orgánů, k nimž jsou zmocněny zákonem (v předmětné věci v ustanovení § 115 odst. 2 celního zákona), který jinak není regulován obecně závazným pravidlem chování, vytvořila správní praxe a tato je nepochybně všeobecně dodržována, nelze než konstatovat, že pro správní orgán je taková správní praxe právně závazná. Správní orgán se od ní nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy) nepřijatelná. Ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila*“. Na základě předestřené má Nejvyšší správní soud za to, že vydalo-li Ministerstvo financí pokyn upřesňující postup správních orgánů při rozhodování o předmětné žádosti, je nezbytné do budoucna podle pokynu D – 319 postupovat a rozhodnutí o žádosti o prominutí příslušenství daně řádně odůvodňovat.

V dané věci odůvodnění napadeného rozhodnutí neumožňuje jeho řádný přezkum, zejména vyloučení svévolného rozhodování a překročení mezí správního uvážení. Stěžovatel ve svém rozhodnutí zcela opomenul uvést jakoukoli hlubší správní úvahu, na základě čeho neshledal skutečnosti, které by svědčily o druhotné

platební neschopnosti žalobce, kterou uváděl jako důvod své žádosti. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel měl řádně odůvodnit, na základě čeho žalobcovu druhotnou platební neschopnost neshledal, nikoli jen stroze poznamenat, že „*neshledal skutečnosti, které by svědčily o druhotné platební neschopnosti*“, a to především s ohledem na to, že existence druhotné platební neschopnosti patří podle Pokynu D – 319 mezi důvody, při jejichž naplnění lze usuzovat na naplnění zákonného důvodu tvrdosti dle § 55a zákona o správě daní a poplatků. Na základě předestřené dospěl Nejvyšší správní soud k totožnému závěru jako krajský soud a odůvodnění rozhodnutí stěžovatele nepovažuje za řádné a vylučující libovůli správního orgánu. Námitku stěžovatele, týkající se nesouhlasu s nutností odůvodnění rozhodnutí ve věci žádosti o prominutí příslušenství daně, považuje zdejší soud z výše uvedených důvodů za nedůvodnou. Zároveň zdejší soud neshledal žádné pochybení krajského soudu, který při své argumentaci odkázal na obecné náležitosti odůvodnění a jeho význam, neboť zákon o správě daní a poplatků ani Pokyn D – 319 pojem odůvodnění blíže nedefinuje, je tedy nutno v dané věci vycházet z definice obecné, a s ohledem na výše uvedené rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu, která se dotýká otázky nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastníkovi řízení podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu